

A LLEGENDA DE L'ARCA DE 1862

Entremig de les feines de desmantellament del servei de telegrafia de la TORRE DELS SOLDATS d'Avinyó, els paletes van ensopegar amb un bagul de ferro i tapa arrodonida, tan gran com una portadora y pesant com una càrrega. Rovellat i amb pegots de terra i calç, tenia les juntes de la tapa segellades amb estopa i dos cadenats. Cap marca, cap indicatiu del contingut ni senyals de cap amo.

Els tres homes, forjats en la verema i la construcció de voltes, van mirar de descolgar-lo amb cordes i palanques, fent una rasa amb els pics i estovant el terreny amb aigua. Res a fer. El bagul no es va moure ni un pam.

Angoixats per la descoberta i alhora intrigats pel seu misteriós contingut, van començar a pensar que havien trobat un tresor. Un tresor de cabals o metalls preciosos, arxius antics i llibres d'aventures, mapes i gravats sobre pergamí. Instruments de vent, teixits brodats o armes blanques i de foc...

De mica en mica, però, van començar a sospitar que potser l'arca feia de taüt i amagava un horrible crim. Que potser a dins hi havia ornaments negres i morats, calzes, imatges amenaçadores, canelobres i ciris per a cada banda de l'altar. O que el bagul era un parany i el seu fons una porta estreta de l'infern.

I si fos l'equipatge d'un escamot isabelí ressagat i a l'aguait? I si fos el patrimoni ocult d'un trabucaire furtiu de Balsareny o d'Artés? I si a dins hi haguessin, perfectament documentades, les gestes més fosques dels habitants d'Avinyó?

I si fos buit? Un cofre enorme i consistent, hermèticament i curosament tancat. Completament buit. Perquè? Quin sentit tindria? Quina endevinalla amaga?

L'eufòria primera dels tres amics per l'estranya troballa va anar minvant. L'alegria es va anar convertint en ansietat i temor per haver desvetllat, tal vegada, un espai sagrat, clos i de silenci, de fortuna o de tenebra. Un enigma massa perillós per tot el que tenien vist, fins a les hores, sota les estrelles.

Ja de capvespre, després de donar-hi voltes i més voltes, esporuguits i amb pena, van decidir de cobrir de nou el bagul amb terra i pedres fins dalt sense regirar-lo, i es van juramentar de no revelar a ningú la descoberta, ni tan sols de parlar-ne mai més entre ells. Poc a poc van anar recuperant la rutina i la serenor de sempre, fins quasi bé oblidar el dia més emocionant, obert i extraordinari de la seva vida.

Tot i així, no se sap com, tota la gent d'Avinyó, grans i petits, generació rere generació, saben que en algun indret, a l'entorn de la Torre dels Soldats, hi ha enterrada l'ARCA de 1862. Entre ells no s'ho diuen i creuen de veres que els altres no en saben res. És un secret de poble. Però sempre que hi van a rondar, més sovint del que sembla, vigilen cautelosament tots els indrets per si encerten una pista reveladora de l'amagatall, somiat entre boires.

Ara, una hora o altra, si la troben, **l'obriran?**